

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑΣ

*«Να λέμε σκοτάδι το
σκοτάδι, να λέμε λύκους
τους λύκους» ΣΕΛ. 77*

Πρέπει να λέμε την αλήθεια

ΟΙ ΓΡΑΜΜΕΣ ΑΥΤΕΣ απευθύνονται, πρώτα, σ' αυτούς που δάκρυσαν από χαρά το βράδυ της 25ης Ιανουαρίου και από συγκίνηση την επομένη, για το προσκύνημα στο Σκοπευτήριο. Σ' αυτούς που έλπιαν εκείνες τις πρώτες αισιόδοξες μέρες του Φεβρουαρίου ότι θα γίνουν λίγα βήματα μπροστά. Οτι η αριστερή κυβέρνηση θα τον ξορκίσει επιτέλους τον Φλεβάρη τον μήνα τον πικρό, που ξηπνά μαύρες μνήμες και φαντάσματα εξήντα χρόνια τώρα από τον Φλεβάρη του '45.

Δεν κράτησε πολύ όμως η ελπίδα. Με τη συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου του 2015 η ιστορία της Αριστεράς σημάδευτηκε ξανά από το αποτύπωμα του πικρού Φλεβάρη. «Πρέπει να λέμε την αλήθεια...», μάθαμε από τους ποιητές μας. Να λέμε σκοτάδι το σκοτάδι, να λέμε λύκους τους λύκους. Οχι εταίρους. Ο Γιούνκερ, ο εκπρόσωπος των λύκων τοκογλύφων, χλεύασε τον ελληνικό λαό με όλον τον κυνισμό του νεοαποικιοκράτη: «Είναι υψηλό το επίπεδο διαβίωσης των μισθωτών και συνταξιούχων στην Ελλάδα», είπε. Αυτή είναι η λογική των μνημονίων: μισθοί και συντάξεις Βαλκανίων.

Σε αυτή τη λογική υποτάχθηκε η κυβέρνηση στις 20 Φεβρουαρίου. Κάτω από τις τρομακτικές πιέσεις των ξένων και των εγκώριων γκάνγκστερ, δέχτηκε τη μνημονιακή θηλιά στον λαιμό και από τότε οι οικονομικοί δολοφόνοι τη σφίγγουν μέχρι την ασφυξία. Μέχρι να ενσωματώσουν πλήρως την κυβέρνηση στη μνημονιακή στρατηγική της λιτότητας, μέχρι να την εξοντώσουν, να την ταπεινώσουν τελείως, να την κάνουν αρνητικό παράδειγμα.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΕΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ. Εναν μονάχα μήνα μετά τις εκλογές η αριστερή κυβέρνηση, σαν έτοιμη από καιρό, παρέδωσε τη λαϊκή εντολή κατά της λιτότητας, έδωσε γην και ύδωρ. Υπέγραψε τη Δανειακή Σύμβαση, αποδέχτηκε όλους τους όρους της (τρόικα, αξιολογήσεις, μνημόνιο, παραίτηση από την ασυλία λόγω εθνικής κυριαρχίας κ.λπ.) που οργανώνουν την αποικιακή σχέση. Αναγνώρισε το χρέος. Τη βιωσιμότητα και την εξυπηρέτησή του με κάθε κόστος σε όρους κοινωνικού πόνου. Αποδέχτηκε την αφαιμάξη της χώρας από κάθε πόρο που είναι ζωτικά απαραίτητος για την έξοδο από την κρίση.

Πρώτη φορά η Αριστερά αποδέχτηκε το απεχθές χρέος. Το απεχθές ως προς τον χαρακτήρα του (διαφθορά, βλάβη των λαϊκών συμφερόντων, σύναψη του κωφής τη λαϊκή συγκατάθεση και με πλήρη επίγνωση από την πλευρά των δανειστών). Το απεχθές χρέος ως προς την προέλευσή του, μια και συνάφθηκε για να καλύψει τα ελλείμματα που προκάλεσε η φοροαπαλλαγή του κεφαλαίου και του πλούτου. Και ακόμα χειρότερα, από τη στιγμή που η αριστερή κυβέρνηση εξυπηρετεί αυτό το χρέος σε βάρος της εργασίας και των φτωχών (αύξηση του ΦΠΑ, περιστολή των δημόσιων και των κοινωνικών δαπανών) παράγει πλέον η ίδια ένα νέο κοινωνικά απεχθές χρέος. Στις 20 Φεβρουαρίου, επιπλέον, η κυβέρνηση αποδέχτηκε τις ιδιωτικοποιήσεις, το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας μέσα από το ίδιο αμαρτωλό ΤΑΙΠΕΔ.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΕΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ. Η 20ή Φεβρουαρίου ήταν μια παράδοση άνευ όρων. Γι' αυτό και τώρα η κυβέρνηση

δεν μπορεί να διαπραγματευτεί κανέναν όρο παρά μόνο τη χρονική κατανομή των επώδυνων αντιλαϊκών μέτρων. Οι εκκλήσεις της στην καλή θέληση των δανειστών και η επίκληση νόμων ηθικής και δικαίου δεν έχουν κανένα νόημα. Οι διεθνείς σχέσεις είναι αντιπαράθεση συμφερόντων και ισχύος, και ο ανελέητος εκθρόνος θα απαντά σε τέτοιες εκκλήσεις με τα λόγια του Πομπήιου απέναντι στους εκπροσώπους των πόλεων-κρατών που θα λεπλοτούσε, με τα λόγια των κατακτητών όλων των αιώνων: «Τι μου μιλάτε για νόμους, όταν κρατώ σπαθί;».

Οι δικοί μας εκπρόσωποι δεν χρησιμοποίησαν κανένα σπαθί, κανένα από τα όπλα που διέθεταν και που ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες της παγκόσμιας οικονομικής και πολιτικής αστάθειας θα μπορούσαν να αποδειχτούν αποτελεσματικά. Για παράδειγμα, την άμεση προσφυγή τότε στον λαό. Η την αναστολή πληρωμής του χρέους, όπως προβλέπει η σχετική χάρτα του ΟΗΕ, που προτάσσει την υπέρθεση των βασικών βιοτικών αναγκών του λαού απέναντι στην εξυπηρέτηση των δανειστών. Όλα τα όπλα που είναι αναγκαία για την κοινωνική σωτηρία, αν υπάρχει τέτοιος σχεδιασμός, με σοβαρή και μελετημένη χρήση τους, και όχι ως άτεχνες μπλόφες απέναντι σε πολύπειρους και άριστα πληροφορημένους νεοαποικιοκράτες. Οι οποίοι τις αντιμετωπίζουν πια με καχασμούς «ουαί τοις πτημένοις».

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΟΜΩΣ ΗΤΤΕΣ ΤΑΚΤΙΚΗΣ και ήττες στρατηγικής. Ηττημένος δεν είναι όποιος υποχωρεί προσωρινά μπροστά στη λυσσαλέα επίθεση, αρκεί να το κάνει απλώς για να πάρει δυνάμεις για την αναμέτρηση στη συνέχεια. Ο λαός έχει την ωριμότητα να καταλάβει έναν αναγκαίο τακτικό ελιγμό, φτάνει ο στρατηγικός προσανατολισμός να παραμένει ο ίδιος: η εξυπηρέτηση των λαϊκών συμφερόντων και η προτεραιότητα των λαϊκών αναγκών.

Ηττημένος είναι εκείνος που έχει υποταχθεί και έχει αποδεχτεί τα πάντα, που αντί για τακτική στροφή έκανε στρατηγική αναστροφή, και επιπλέον μασκαρεύει την πραγματικότητα, βαφτίζοντας νίκη την κραυγαλέα ήττα και επιτυχία την καταφανή πανωλεθρία. Η κυβέρνηση έχει εγκαταλείψει πλέον τους στρατηγικούς της στόχους: την άρνηση της λιτότητας, την αμφισβήτηση της κοινωνικής ανισότητας. Εκεί παραπέμψει στις ελληνικές καλένδες την παραγωγική

ανασυγκρότηση και την οικονομική αυτοδυναμία. Επέλεξε την εξουσία για την εξουσία, τη διαχείριση της κρίσης με πιο φιλολαϊκό απλώς πρόσωπο.

Η συμφωνία που θα υπογραφεί σε λίγες μέρες θα πιστοποιήσει αυτή τη στρατηγική υποχώρηση. Μια συμφωνία που θα είναι απλώς το προοίμιο του τρίτου μνημονίου, το ίδιο φαρμακερό με τα δύο προηγούμενα και στην ίδια κατεύθυνση: να πληρώσει ο λαός με την ακραία υποτίμηση της ζωής του την ανάκαμψη της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Η Ελλάδα θα εξακολουθήσει να αποτελεί το πειραματόζωο της παγκόσμιας αναδιάρθρωσης στη διαδικασία επαναποικιοποίησης των περιφερειακών χωρών.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΛΑΟΣ έχει κάθε λόγο να νιώθει προδομένος. Το νέο μνημόνιο θα το υπογράψει στο όνομά του μια κυβέρνηση που εκλέχθηκε για να σκίσει τα μνημόνια και να διαγράψει το χρέος, αλλά διέγραψε μόνο τις κόκκινες γραμμές και τις δεσμεύσεις της. Αθέτησε, πρόδωσε είναι η σωστή λέξη, το πρόγραμμα και τις αρχές της.

Αυτός ο ενδοτισμός της κυβέρνησης τσακίζει την ελπίδα της συντριπτικής πλειονότητας της κοινωνίας και συνθλίβει ακόμα περισσότερο τον λαϊκό ψυχισμό. Βαθαίνει το ρήγμα στη λαϊκή συνείδηση με ηθικές επιπτώσεις σε βάθος χρόνου, με κίνδυνο να μεταφραστεί αυτό σε όρους απέχθειας στην πολιτική, αποστρατείας και παραίτησης.

ΑΥΤΗ Η ΩΡΑ είναι ώρα περισυλλογής. Τώρα περισσότερο από ποτέ χρειάζεται μια κοπερνίκεια στροφή στη σκέψη μας, που έχει διαποτιστεί από τη «φυσική» αναγκαιότητα των σωτήρων που θα αναλάβουν, αντί για μας, τις δικές μας τύχες. Τώρα περισσότερο από ποτέ οφείλουμε να σκεφτούμε ότι ποτέ και τίποτα δεν μας χαρίστηκε, ότι όλα όσα θεωρούσαμε αυτονόητα δικαιώματα δεν ήταν παρά κατακτήσεις μακρόχρονων και σκληρών αγώνων. Με τη μνήμη αυτών των αγώνων οφείλουμε να επανασυνδεθούμε και να ξαναμάθουμε να συλλαβίζουμε τα ονόματα-προσέυχες, τα απαραίτητα σημεία αναφοράς και έμπνευσης σ' αυτούς τους χαλεπούς καιρούς.

Οι γραμμές αυτές απευθύνονται σε όσους αρνούνται να μείνουν παθητικοί θεατές στην καταστροφή, όσους αρνούνται τη μοίρα του αυτόδουλου, του σύγχρονου ραγιά σε μια νεοαποικία. Οι λαοί που βλέπουν να απειλείται στρατηγικά η ίδια η υπόστασή τους έχουν το ιερό και απαράγραπτο δικαίωμα στην αντίσταση. Αντίσταση που θα είναι τελεσφόρος μόνο με τη συσπείρωση όλων των ζωντανών λαϊκών δυνάμεων, μόνο με τη συνάρθρωσή τους σε ένα ευρύ μέτωπο πολύμορφης δράσης. Πιο ώριμοι πλέον, δίχως αυταπάτες και πίστη σε μεσσίες. Γιατί «Τη λευτεριά δεν τη ζητάν με παρακάλια. Την παίρνουν με τα δικά τους χέρια, μοναχοί!».

Δημήτρης Κουφοντίνας,
3/6/2015, Φιθακές Δομακού
(σε καθεστώς κράτησης
τύπου Γ')

Οι γραμμές αυτές απευθύνονται σε όσους αρνούνται να μείνουν παθητικοί θεατές στην καταστροφή, όσους αρνούνται τη μοίρα του αυτόδουλου, του σύγχρονου ραγιά σε μια νεοαποικία. Οι λαοί που βλέπουν να απειλείται στρατηγικά η ίδια η υπόστασή τους έχουν το ιερό και απαράγραπτο δικαίωμα στην αντίσταση. Αντίσταση που θα είναι τελεσφόρος μόνο με τη συσπείρωση όλων των ζωντανών λαϊκών δυνάμεων, μόνο με τη συνάρθρωσή τους σε ένα ευρύ μέτωπο πολύμορφης δράσης. Πιο ώριμοι, δίχως αυταπάτες και πίστη σε μεσσίες